

Diumenge 29 (B) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 10,35-45): En aquell temps, Jaume i Joan, els fills de Zebedeu, s'acostaren a Jesús i li digueren: «Mestre, voldríem que ens concedissis (...) seure amb tu a la teva glòria l'un a la teva dreta i l'altre a la teva esquerra». (...) Quan els altres deu ho sentiren, es van indignar contra Jaume i Joan. Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que els qui figuren com a governants de les nacions les dominen com si en fossin amos, i que els grans personatges les mantenen sota el seu poder. Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci l'esclau de tots; com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom».

L'Ordre habilita per a l'exercici del ministeri, confiat per Jesús als Apòstols

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos del Papa Francesc)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui contemplem que l'Ordre —constituït pel tres graus d'episcopat, presbiterat i diaconat— és el sagrament que habilita per a l'exercici del ministeri, confiat per Jesús als Apòstols, de pasturar el seu ramat, amb el poder del seu Esperit i segons el seu cor. Si no ho fa amb amor no serveix. Els ministres que són elegits i consagrats per aquest servei prolonguen en el temps la presència de Jesús, si ho fan amb el poder de l'Esperit Sant, en nom de Déu i amb amor.

Aquells que són ordenats són posats al capdavant de la comunitat. Són al “capdavant” sí, però per a Jesús significa posar la pròpia autoritat al servei, com Ell mateix ensenyà als deixebles. En virtut de l'Ordre, el ministre es lliura totalment a la pròpia comunitat i l'estima amb tot el cor: és la seva família. El bisbe, el sacerdot estimen l'Església en la seva pròpia comunitat com el Crist estima l'Església.

—Un sacerdot que no és al servei de la seva comunitat no fa bé!

La llibertat té un "preu"

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, mentre els Apòstols "discuteixen", Jesús s'ofereix. De fet, en la història de la humanitat podem distingir entre aquells que han "pagat menys" per la seva llibertat (tot servint-se abusivament dels altres) i aquells que han "pagat més" per la seva llibertat (tot servint pacientment els altres). Déu, infinitament lliure en Si, realment, ha pagat molt per la llibertat de tots.

L'home que entén la llibertat com el simplement fer allò que vol, viu en la mentida, ja que per la seva pròpia naturalesa forma part d'una reciprocitat, la seva llibertat és una llibertat que ha de compartir amb els altres. Rere de la pretensió d'ésser enterament lliure, sense un "des d'on" i un "per a", s'amaga no una imatge de Déu, sinó una imatge idolàtrica.

—El Déu real és, per essència, un total "Ésser-per-a" (el Pare), "Ésser-des-de" (el Fill) i "Ésser-amb" (l'Esperit Sant). Ara bé, l'home és precisament imatge i semblança de Déu perquè el "des-de", el "amb" i el "per a" constitueixen la figura antropològica fonamental.